

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/352/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7515221211
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7515221211.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v spore žalobcu WM Consulting & Communication, s.r.o., so sídlom Žilinská cesta 130, , Piešťany, IČO: 34 127 798, zast. Roman Kvasnica a partneri, s.r.o., AK so sídlom Žilinská cesta 130, Piešťany, IČO: 36 866 598, proti žalovanému I. V., Z.T.. XX.XX.XXXX, B. F. Z. XXX/XX, F., zast. procesným opatrovníkom V. V.Á., B. F. Z. XXX/XX, F., o zaplatenie 1713,09 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice-okolie č. k. 14C/1241/2015-159 z 21. augusta 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozhodol tak, že žalobu zamietol (výrok I.). Žalobca je povinný uhradiť žalovanému 100 % trov tohto konania, ktoré budú vyčíslené v osobitnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku (Výrok II.).

2. Vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653 so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, uzavrel so žalovaným zmluvu o kontokorentnom úvere č. 0082062327/1 zo dňa 06.08.2003, na základe ktorej poskytol žalovanému kontokorentný úver do výšky úverového rámca 10 000,- Sk, (331,94 eura) s premenlivou ročnou úrokovou sadzbou vo výške 10,85% s tým, že konečná splatnosť úveru bola dohodnutá na 05.08.2004. Doba trvania zmluvy o kontokorentnom úvere sa v súlade s článkom III bodu 1 zmluvy o kontokorentnom úvere predlžovala vždy o dobu jedného roka, nakoľko žalovaný neoznámil žalobcovi najneskôr v lehote 1 mesiaca pred uplynutím doby trvania zmluvy, že nemá záujem o predĺženie doby trvania zmluvy. Dodatkom č. 1 k zmluve o kontokorentnom úvere č. 0082062327/1/3 zo dňa 15.08.2005 sa zmluvné strany dohodli na zmene výšky úverového rámca na 37 000,- Sk (1 228,17 eur) a na premenlivej úrokovej sadzbe 10,65% ročne. Odstúpením od zmluvy zo dňa 14.12.2012 Slovenská sporiteľňa, a.s. v súlade s obchodnými podmienkami upravujúcimi práva a povinnosti zmluvných strán pri poskytovaní bankových produktov a služieb odstúpila od zmluvy o úvere s tým, že ak pohľadávka nebude splatená v lehote 7 dní odo dňa doručenia tohto oznámenia, bude Slovenská sporiteľňa, a.s. vymáhať svoju pohľadávku súdnou cestou. Dňa 25.9.2014 bola pohľadávka Slovenskej sporiteľne, a.s. voči žalovanému Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE postúpená na žalobcu. Oznámením zo dňa 07.10.2014 upovedomila Slovenská sporiteľňa a.s. žalovaného o postúpení pohľadávky. Výzvou na zaplatenie pohľadávky zo dňa 11.03.2015 bol žalovaný vyzvaný právnym zástupcom žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy. Na túto výzvu však žalovaný vôbec nereagoval. Vzhľadom k nezaplateniu dlžnej sumy žalobca pristúpil k jej vymáhaniu súdnou cestou. Žalovaný si svoje povinnosti vyplývajúce zo zmluvy o úvere neplnil riadne, v dôsledku čoho ku dňu 25.09.2014, t.j. ku dňu postúpenia pohľadávky dosiahla výška splatného dlhu

žalovaného celkom sumu 1 713,09 eur. Uvedená suma pozostávala z istiny vo výške 1 514,04 eur a príslušenstva vo výške 199,05 eur. Týmto návrhom sa žalobca domáhal zaplata dlužnej sumy ku dňu 25.09.2014 vo výške 1 713,09 eur a ďalšieho príslušenstva pohľadávky od 26.09.2014, a to úrokov, úrokov z omeškania a trov konania. Súd rozsudkom č.k. 14C/1241/2015-46 zo dňa 21.04.2017 žalobu zamietol z dôvodu premlčania uplatneného nároku v súlade s § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. Druhoištančný súd tento rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie s tým, že prvoinštančný súd ex offio prihliadol na premlčanie uplatnenej pohľadávky, nepoužil správny právny predpis a na daný skutkový stav ho nesprávne aplikoval, to znamená z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

3. Súd citoval § 39 OZ, § 92 ods. 8 zák. o bankách, a dôvodil, že môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

4. Súd mal za to, že výzva, ktorá je uvedená v § 92 ods. 8 zák. o bankách vo vete prvej nie je právnym úkonom. Znamená to toľko, že platnosti alebo neplatnosti tejto výzvy sa nemožno domáhať v konaní pred súdom. Ide o tzv. faktický úkon, ktorý je však nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu, a to postúpenia pohľadávky zo strany banky. V prípade, ak tento faktický úkon vykonaný nebol, neplatný bude následný právny úkon. V danom prípade žalobca nepreukázal, že by výzvu žalovanému zaslal pred postúpením pohľadávky. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá dňa 25.09.2014 a právny predchodca žalobcu pred postúpením žalovanému výzvu nezaslal. Keďže vyššie uvedenú výzvu žalobca nepreukázal súdu, súd dospel k záveru, že žalobca pohľadávku nenadobudol z dôvodu nesplnenia zákonných podmienok na jej platné postúpenie a nie je teda na jej uplatnenie v súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Na základe uvedeného musel súd žalobu bez ďalšieho zamietnuť. Súd udáva, že Zákon o bankách umožňuje postúpiť bankovú pohľadávku iba v tej časti, ktorá je po splatnosti iba po písomnej výzve na splnenie. Výzva musí byť zo strany banky a omeškanie trvá viac ako 90 dní. V zmysle Zákona o bankách dospel k záveru, že spôsobilým predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky je len pohľadávka alebo časť, ktorá je už splatná. V odseku 7 § 92 Zákona o bankách sa opravuje možnosť použitia inštitútu postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplatenému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Súd nespochybňuje právo banky postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu, ale k tomu je možné pristúpiť len v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami po tom, čo banka vyhlási predčasnú mimoriadnu splatnosť celého úveru. Vyhlásiť predčasnú splatnosť bankového úveru je totiž výlučne oprávnením banky, ktoré môže banka realizovať ešte pred postúpením pohľadávky na nebankový subjekt. Žalobca taktiež nepreukázal, že došlo k platnému zosplateniu úveru podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý je obligatónym predpokladom zosplatenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy v splátkach. Žalovaný nebol v súlade s citovaným paragrafom upozornený v lehote 15 dní pred zosplatením na uvedenú skutočnosť, t.j. na zosplatenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Súd ani výzvu, ktorú predložil žalobca zo dňa 14.12.2012 nemôže považovať za výzvu pred zosplatením celého úveru, ktorý podľa predložených dokladov mal byť zosplatený. Z uvedeného dôvodu takéto zosplatenie úveru odporuje zákonu a jedná sa o neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka.

5. Súd dospel k jednoznačnému záveru, že žalobca nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy (§ 39 Občianskeho zákonníka) neprešla, a preto súd žalobu zamietol. V súlade s § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, preto žalovaný má právo na náhradu účelne vynaložených výdavkov spojených s konaním v rozsahu 100 %, nakoľko v konaní bol úspešný v celom rozsahu.

6. V podanom odvolaní žalobca žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

7. Považovali toto rozhodnutie za nepreskúmateľné, lebo postúpená pohľadávka bola v čase postúpenia splatná, lebo právny predchodca žalobcu v súlade so zákonom ako aj obchodnými podmienkami odstúpil od predmetnej zmluvy a žalovaný bol povinný splatiť svoj dlh (§ 53 ods. 9 OZ bol dodržaný - lebo to bolo v súlade s bodom 7.6.1. Všeobecných obchodných podmienok k odstúpeniu od zmluvy). V súlade s citáciou § 181 ods. 2 CSP skutkové tvrdenia neboli sporné, avšak toto neuviedol súd na pojednávaní, resp. po pojednávaní, z tohto dôvodu oni považovali za splnenie podmienok pre vyhovieň žaloby tak čas zosplatnenia úveru aj to, že pohľadávka nebola premlčaná. Na podporu svojho tvrdenia poukázali na viaceré rozhodnutia, najmä aj uznesenie 11Co/87/2018 Krajského súdu v Trnave.

8. Žalovaný sa nevyjadril k odvolaniu.

9. Odvolací súd postupom podľa § 385 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania, preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v CSP a zistil, že rozsudok je vecne správny a aj argumentačne odôvodnený, preto ho potvrdil podľa § 387 CSP, pričom súhlasí s dôvodmi uvedenými v rozsudku.

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 365 ods.1 písm. b) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

11. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť strán sporu v konaní pred súdom využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zák. zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov SR. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

12. Pod pojmom procesný postup sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. Skutočnosti uvedené v odvolaní nedávajú podklad pre záver, že súd svojim procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva do takej miery, že došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a ani odkaz na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a ústavného súdu nie je primeraný a náležitý. Žalobkyni v procese nebolo odopreté právo vyjadrovať sa a nedošlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, súd rešpektoval názor odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení.

14. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu).

15. Súd správne rozhodol a odvolací súd toto rozhodnutie potvrdil podľa § 387 CSP.

16. Odvolacie dôvody sú neopodstatnené, nie je správne tvrdenie žalovanej, že by súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec inak posúdil ako správne a žalobkyňa v žiadnom prípade neporušila Občiansky zákonník.

17. K odvolacím námietkam je treba uviesť len toľko, že samozrejme žalovaný sa nemohol vyjadriť, keď je zastúpený procesným opatrovníkom V. V., B. V. F. a svoje tvrdenia žalovaný v priebehu celého konania aj preukázal. Žalobca mal všetky podklady a listiny, ktorými odôvodňoval svoju žalobu, avšak tieto nepreukázal, lebo súd prvej inštancie správne zistil, že žalobca pohľadávku nemohol nadobudnúť zákonne, ide o neplatné postúpenie a nebol teda žalobca vecne legitimovaný na podanie žaloby, pričom skúmal súd aj úverovú zmluvu podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. (náležitosti zmluvy).

18. Správna je citácia § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže pre platné postúpenie pohľadávky stanovuje nasledovné podmienky:

a) klient nespĺnil riadne a včas čo i len časť svojho splatného záväzku voči banke,

b) omeškanie klienta trvá nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní,

c) na zaplatenie omeškaného peňažného záväzku bol klient písomne vyzvaný. Zo zákona o bankách nesporne vyplýva a súd prvej inštancie to aj jednoznačne vyložil, že citované ustanovenie umožňuje postúpiť bankovú pohľadávku iba v tej časti, ktorá je po splatnosti a iba po písomnej výzve na splnenie, výzva musí byť zo strany banky, a omeškanie trvá viac ako 90 kalendárnych dní, zo strany banky možno postúpiť pohľadávku ako spôsobilú len v tej časti, ktorá je už splatná, so zreteľom na § 92 ods. 7 ZoB je upravená možnosť použitia inštitútu postúpenia pohľadávky zodpovedajúcej nesplatenému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, právo banky bolo, avšak toto oprávnenie nesprávne aplikované žalobcom, nebolo možné pristúpiť len v súlade so zákonom a obchodnými podmienkami k postúpeniu potom, čo banka vyhlásila predčasnú mimoriadnu splatnosť celého úveru, takúto predčasnú splatnosť bankového úveru výlučne môže vyhlásiť len banka, ktorá môže aj realizovať túto pohľadávku na nebankový subjekt, k platnému zosplateniu úveru podľa § 53 ods. 9 OZ, taktiež nedošlo, ktorý je obligatónym predpokladom zosplatenia úveru so zreteľom na § 565 OZ, lebo ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy v splátkach, žalovaný nebol upozornený v lehote 15 dní pred zosplatením na uvedenú skutočnosť, t. j. zosplatenie úveru podľa § 565 OZ a ani výzva, ktorú predložil žalobca (a jeho tu ťažila dôkazná povinnosť) zo 14.12.2012 nie je považovaná za výzvu pred zosplatením celého úveru, lebo podľa predložených dokladov mal už byť zosplatený, uvedené konanie právneho predchodcu žalobcu odporuje jednoznačne Občianskemu zákonníku a ide o neplatný právny úkon podľa § 39 OZ. Žalobca teda nadobudol pohľadávku pri nesplnení zákonných podmienok a preto ide o postúpenie pohľadávky neplatnej a z tohto dôvodu pri podaní žaloby už nebol žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie takejto žaloby.

19. Odvolací súd ešte dopĺňa, že listinné dôkazy žalobca vôbec nespochybnil (oznámením zo dňa 7.10.2014 upovedomila Slovenská sporiteľňa, a. s. žalovaného o postúpení pohľadávky a až výzvou z 11.3.2015 bol žalovaný vyzvaný právnym zástupcom žalobcu na zaplatenie dlžnej sumy). Túto výzvu však žalovaný vôbec nevidel a ani na ňu nereagoval, až potom žalobca pristúpil k vymáhaniu súdnu cestou pri nárokoch podľa petitu žaloby.

20. Odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a stotožňuje sa s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Odvolací súd rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 CSP, lebo žalovaný mal úspech v spore.

22. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).